

det for meget Erlagte tilbage. Naar Statsanstalten ikke vil faa ind paa en lignende Bei, vil den derved komme til at ligge under i Konkurrencen med de private Anstalter, og saa vil det formaal, man har havt med dens Oprettelse, væsentlig forfeiles.

Tauber: Man gaar fra flere Sider ud fra den Forudsætning, at Livsfor sikringsanstalten burde tage $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente. Den meget ærede Minister forekom mig navnlig at gaa ud fra, at dette var Grundtanken i Loven af 1870. Jeg tror ingenlunde, at dette kan siges at være Tilfældet. Jeg, som var Medlem af Udvalget desangaaende, kan forsi tte, at denne Tanke aldrig var til Stede i Udvalget, hvorimod man gik ud fra to Grundfætninger, for det Første, at Alt skulde baseres paa en Rentefod af 4 pCt. med Hensyn til Anbringelse af Pengene, og for det Andet, at der skulde tilveiebringes den størst mulige Sikkerhed for Kapitalerne, og der maatte kun ske Afvigelser fra den første Regel, forsaavidt den sidste Regel gjorde det fornødent. Dette er Aarsagen til denne tilsyneladende Modsigelse, som findes i Lovens Bestemmelser desangaaende. Der staar i § 14 i Loven 18de Juli 1870, at Anstaltens Tarifer skulde være grundede paa Forudsætningen om en Rentefod af 2 pCt. halvaarlig for Anbringelse af de indkomne Kapitaler osv. Men saa staar der jo ganske sikkert i § 18, at Beslutningerne om Anbringelse af Anstaltens Kapitaler indstilles til Finantsministerens Godkjendelse, forsaavidt Kapitalerne ikke bestemmes til Indkjøb efter Børskurs af danske Statsobligationer, eller efter Børsprisen, hvortil de indkjøbes, ikke give under $4\frac{1}{2}$ pCt. Rente. Men nu maa det erindres, at paa den Tid, da denne Lov blev forhandlet, var der med Hensyn til Statspapirer, som bleve indkjøbte til en saadan Børskurs, hvorefter de ikke vilde give $4\frac{1}{2}$ pCt. i Rente, ingen Sikkerhed for Kapitalen. Vi maa erindre de Forhold, hvorunder vi levede dengang: Statens Finantsfer vare ikke da i den overflødige Tilstand, som de have været i de senere Aar, og som desværre af Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa, snart er til Ende; vi befandt os i en virkelig Krigsfare med virkelige Krigsudsigter — hvilket vi jo ikke for Diebliffet gjøre. Vi havde for en 5—6 Aar siden havt en Krig, og det tør nu vel siges efter 19—20 Aars Forløb, at det var Noget, man fra alle Sider var enig om, at gribe ind, dersom man kunde vente ved Frankrigs Hjælp — Napoleon var dengang endnu til — at opnaa Gjennemførelse af Pragfredens § 5. Det var altsaa Omstæn-

digheder, som udsatte Statens Obligationer for store Svingninger, og man var nødt til overfor Statsobligationer at fastsætte en streng Grændse, og det kunde man kun udtrykke ved at forestrive en højere Rentefod i Forhold til den Børskurs, til hvilken de bleve kjøbt. Men for alle andre Obligationers Vedkommende, med Hensyn til alle andre Maader at anbringe Penge paa, ligger der i den omtalte Bestemmelse ikke Andet end, at Finantsministeren bør have en Kontrol med Hensyn til den Maade, hvorpaa Livsfor sikringsanstalten anbringer sine Penge. Dette maa man vedblivende nøjste bevare, at ikke Pengene anbringes mod daarlig Sikkerhed, men at Finantsministeren har Bestemmelse derover, idet der præsenteres ham en Liste, som viser den Maade, hvorpaa Anstalten i hver Termin anbringer sine Penge. Men med Hensyn til disse Anbringelser kan man ikke ud af § 18 uddrage den Regel, at Grundfætningen skulde være, at Pengene skulde udlaanes til $4\frac{1}{2}$ pCt. Tværtimod fremgaar det aldeles bestemt af den først citerede Bestemmelse, at Grundfætningen var, at de skulde anbringes til 4 pCt. Det ses desuden af § 14, at man har beregnet et jærligt Driftstillæg af 5 pCt. af Indskudet, altsaa til Statsanstaltens Drift og endvidere 3 pCt., hvis Forsikringen er tegnet imod Præmie. Dette er Noget, som lægges til Præmien, altsaa ikke kommer Anbringelsen af Midlerne ved. Man har altsaa gennem disse Slutningsbestemmelser i § 14 sørget for, at Anstalten udenfor den fornødne Kapital har Midler baade til at lønne sit Personale og drive sin Forretning og tillige Sikkerhed for extraordinær Risiko i jæregne Tilfælde. Der behøves altsaa ikke at lægges $\frac{1}{2}$ pCt. paa, for at Anstalten skal kunne være i Stand dertil. Forholdet er jo i Virkeligheden saaledes, at Anstalten paa Grund af denne høje Rente, den har taget i 18 Aar, har været i Stand til at opsamle en saa betydelig Kapital. Idet vi nu staa overfor denne store Kapital, er det en dobbelt Opgave, vi have; for det Første at fordele det Indbundne til en vis Grad, forsaavidt som det overhovedet lader sig gjøre, til dem, som have betalt for Meget, men for det Andet at sørge for, at man ikke i Fremtiden kommer til at betale for Meget, hvortil Interessenterne i Anstalten eller Saantagerne. Jeg er derfor mest stemt for, at man bliver staaende ved den ved 2den Behandling vedtagne § 19, og jeg vil kun ønske, at det ærede Udvalg eller dets Flertal i Stedet for det Forslag, det er fremkommet med under Nr. 6, vilde have tilføjet, at Renten af de Midler, som Livsfor sikringsanstalten har